

Pál-Kovács Sándor Attila
BALLADATÖREDÉKEK VI.
(részlet)

mélyötét, felhős éjszaka
egy fényszennyezés nélküli helyen,
egy óriásreflektor világít szemből,
a fényben egy sötét alak lazán áll,
cigarettazik,
a füst kitekereg a semmibe

*

a gyökerek a földben, mint verőerek,
pattannak, elvágom az ásóval és felbugyog a vér

*

„Én nem akarok más csontjain nyugodni.”

*

néha eszembe jut,
hogy mi lett azokkal az emberekkel,
akik útbaigazítást kértek tőlem

*

arcidegbénulásom van,
le van bénulva az ötös meg a hetes idegszál az agyamban,
mosolyogni sem tudok

*

„Egész életemben
a böllér pontosságával
cselekedtem”

*

távolabb, az éjszakában
hegesztés fénye

*

szoknyája úgy lebbent
akárha medúza haladna
a tengervízben

*

lila ház, nincs ajtaja,
az udvaron szárítókötél,
rajta lobogó fehér lepedő,
ragyogó Nap,
frissen mosott ruhák öblítőillata
és cigarettafüst a levegőben

*

az emberek északi oldalán
moha nőtt

*

földszag, esőszag, tanyarom

*

gyermekláncfüvel benőtt pályaudvar

*

az öregember, mint egy levél
mindenütt látható, tapintható az erezete

*

s az emberekről kiszakadt a tüdejük,
s mind elúsztak az égben
mint hatalmas, lusta ráják

*

olyan volt a köd, mint vak
szemgolyóban kavargó fehérség

*

az alvóváros az, ahol
soha nem ébrednek föl az emberek,
mélységes a csönd,
csak néha egy-egy hortyanás

*

csillagok, csak ragyogjatok,
felettem gondolkozzatok

*

visszanéz még és lepkéket lát
lepkéket lát
molylepkék hadát

*

ez egy új módszer,
próbáljuk eljuttatni hozzád ezt az üzenetet,
nem tudjuk, hogy' ér el,
írásban vagy élőszóban,
de ha ezt olvasod vagy hallod,
kérünk, ébredj fel,
anyád, apád, mind itt vagyunk,
kómában vagy, érted,
ébredj fel

*

ez a nő egy gyermektelen anya volt

*

ma csúnyán megvágтам magam,
ez azért történt, hogy tudjam, érzek még,
mivé lettem, kedves barátom,
mindenki, akit ismerek, elmegy,
a végén rád hagyom ezt az egészet,
ezt a mocskos birodalmat, ami az enyém,
nem lesz benne örömd,
tele a fejem törött gondolatokkal,
nem tudom őket megjavítani már

*

egy sír gondozását szeretné elfogadtatni
teljes munkaidős állásnak

*

a haldokló pásztor a nyájához intézte
utolsó szavait, miután részeg kollégái
a kalyibája mellett összeverték,
juhaira hagyományozta mindenét,
s a kost megkérte, vigye hírét,
hogy mindez hogy' esett,
mikor végleg lehunyta szemét,
a nyáj nagy része szétszéledt,
a kutyák maradtak egyedül ott,
a pásztor teste elrohadt temetetlenül,
a kalyiba összedőlt,
egy kirándulócsoport körbefotózta a helyet,
mint valami régi, szocialista romot

*

a viharfelhő, ami felette tornyosult
olyan súlyos volt,
mint 24 millió orrszarvú

*

a zuhany alatt áll,
tarkóján ezernyi darabra törik
a vízszugár

*

abból, amit látsz
eldönthetetlen, hogy
mennyi csak az agyad kiegészítése
és mennyi a valódi látvány,
elavult szóval: az igazság

Rituálé, 2012 (nature art, performance, Bikfalva)